

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις Δ:αχ. ν. 4.
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις " " 5.
 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ " " 8.

ΟΥΔΕΝΙ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Διατριβαὶ μὴ ἀπέδουσαι τῷ σκοπῷ τοῦ φύλλου δημοσιεύονται δωρεάν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1881. — ΑΡΙΘ. 24

Ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἀναδέχεται τὴν προμήθειαν παντὸς εἴδους Εὐρωπαϊκῶν βιβλίων εἰς τιμὰς λίαν συμφερούσας. Ὁ βουλούμενος ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αἱ ἔρευναι περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰσὶν ἤδη ἀπειροπληθεῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνήκουσιν εἰς διακροωτάτας ἐπιστήμας, τὴν γειολογίαν, παλαιοτολογίαν, ἐθνολογίαν, ἀρχαιολογίαν καὶ ἱστορίαν ἀποτελοῦσιν ἀνεξερῆνητον χῶρος. Μεθ' ὅλα ὅμως τὰ κωλύματα καὶ δυσκολίας, αἱ ἔρευναι αὗται ἀπὸ πενήτηνταετίας ἀρκετὰς ἐποιήσαντο ἀποκαλύψεις· οὕτω ἀπεδόθη τῷ ἀνθρώπῳ ἀρχαιοῦτος μεζῶν ἐκείνης, ἣν ὠρίζεν αὐτῷ ἡ ἱστορία καὶ παραδόσις. Μέχρις ἐσχάτων τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ἀνήγον εἰς ἐξήκαις ἕως ἐπτάκαις χίλια ἔτη. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη χρονολογία ἀπώλεσε μικρὸν τὴν αὐτῆς βᾶσιν, ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἀνατολικῶν λαῶν Σηρῶν, Αἰγυπτίων, Ἰνδῶν. Οἱ σοφοὶ οἱ σπουδάζαντες τοὺς παλαιούς πολιτισμούς· ἠδουκᾶτον εἰς τὰ ἐξήκαις χίλια τῆς κλασικῆς χρονολογίας ἔτη περιελθεῖσαι αὐτούς· οὕτω προσέθησαν χιλιᾶδας τινας ἐνικυτῶν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνατολικῶν ἐθνοτήτων. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὕτη μόνον μεταξὺ τῶν σοφῶν ἐτελεσφόρησεν ἢ πληθὺς ἐνέμενεν εἰς τὴν πρώτην γνώμην, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τῆς Γραφῆς. Ἐπιστεῦον ὅτι ἀναγινώσκουσιν ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ ὅτι ὁ ἀνθρώπος πρὸ ἐξήκαις-

χιλίων ἐπλάσθη ἐνικυτῶν. Ἐν τούτοις οὐδὲν τοιοῦτον ἐν αὐτῇ περιέχεται μόνον οἱ ἐρμηνευταί, ὁρίσαντες χρονολογικὸν σύστημα, προέταξαν τὴν χρονολογίαν αὐτὴν ὡς τὴν μόνην ἀληθῆ.

Χάρις τῇ ἀμοιβαίᾳ ἀρωγῇ τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἐπιστημῶν—γειολογίας, παλαιοτολογίας καὶ ἀρχαιολογίας—καὶ ταῖς ἐμβριθέσι ἐρευναῖς σοφῶν ἀνδρῶν κτατριψάντων ἐν αὐτίκῃ τὸν βίον, ἀμυδρὸν εἰσήχθη φῶς εἰς τὴν ζοφεράν τῶν πρώτων αἰῶνων νύκτα, ἐγνώσθη ὁ βίος τῶν πρώτων ἀνθρώπων καὶ ἀνεκαλύφθησαν αἱ πρώται τεχνουργίαι αἱ τοσοῦτον πολῦτιμοι ὅσον καὶ ἀφελεῖς. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἄγχι μεμικρυσμένη ἀρχαιοτέρα καὶ αὐτῶν τῶν παραδόσεων καθ' ἣν ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἀγνοῶν τὴν χρῆσιν τῶν μετάλλων διεβίου ἐν σπηλαίοις, ἐν αὐτοῖς ἔθραπτε τοὺς νεκρούς, ἐπικηδεῖα τελῶν δεύπων καὶ προανακρούων ἴσως τὴν γέννησιν θερησκευτικῆς λατρείας. Ὅσον ἄγριος καὶ ἀνύποληρθῆ, κατεῖχε ὄργανά τινα πρὸς θήραν καὶ ἄγραν, ὅπλα τινά, ὅπως τὸ ἰσχυρότερον ἢ εὐκαμπτότερον αὐτοῦ θήραμα καταβᾶλλῃ. ἴσως εἶχεν ἐνδύματά τινα, κατεῖχεν ἐργαλεῖα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον χονδροεδη ἔστω καὶ ἐν κογχύλιον ὅπως ὑδρεύηται, ἢ τεμάχιον λίθου ὅπως κόπη· ζύλα. Οὐδέποτε ἀνθρώπος ὑπῆρξε ἀνευ ἀμυντικοῦ ὅπλου, τὰ ὅπλα αὐτὰ ἀνεύραν ἤδη μεθ' ὑπομονῆς εἰς στρώματα γῆς, ὦν τὴν ἠλικίαν ἐπακριβῶς οἱ γαιολόγοι ὁρίζουσιν, ὄντα τὰ μὲν προγενέστερα τὰ δὲ μεταγενέστερα τοῦ κατακλυσμοῦ. Διὰ τῶν ὄπλων τούτων, ὦν τὰ τελειότερα ἔφερον ἀκωκὴν ἐκ πυριτολίθου ἢ ὀστοῦ προύμνηθετο τὴν τροφήν του· ἐτρέφετο διὰ τῆς σαρκὸς ἵππου, ἐλέφαντός, βιονοκέρωτος,

βουβάλου, ίππελάφου κλπ. ἦν μόλις ἐλάμβανε καιρὸν νὰ ὀπτῆ, ἐνίοτε δὲ κατέτρωγεν ἔτι αἰμάσσουσαν.

Πάντα τὰ ὄπλα διὰ λίθου, ὁστοῦ ἢ ἐλεφαντοστοῦ ἐφιλοτέχνει, ἐν οἷς τινα λεπτοφεύστατα κατεῖχε, ἰδίως κατὰ τὴν ῥηϊνικήν ἐποχὴν, τὴν ἐποχὴν τῆς τελειότητος τῆς τεχνουργίας ταύτης, ἣν οἱ ἀρχαιολόγοι καλοῦσιν ἐποχὴν τοῦ κοπτομένου λίθου ἢ ἀρχαιολιθικήν, πρὸς ἀντίθεσιν τῆς νεωτέρας, τῆς τοῦ λεῖου λίθου ἢ νεολιθικῆς.

Πρῶτος ὁ Γάλλος Βούχερ δὲ Πέρθ πρὸ πενητηκονταετίας συνέλεξε τοὺς κατεργασμένους αὐτοὺς χάλικας, μάρτυρας παρελθόντων αἰώνων. Ἡ ἀρχαιότης τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου, αἰτινες ἀριθμοῦσιν ἐξ ἕως ἐπτὰ χιλιάδων ἐτῶν ὑπάρχον, εἶναι μὴδὲν ἐν συγκρίσει πρὸς στρώματα τινα γῆς ἐν τοῖς πέριξ τῆς Ἀββεβίλης, ἐν οἷς ἀνεκκλύθησαν οἱ λίθινοι πελέκεις. Μεταξὺ τῶν κατασκευαστῶν τῶν πελέκεων καὶ τῶν Γαλατῶν, ὧν ὡς πρώτων κατοίκων τῆς Γαλλίας ποιεῖται μείναι ἡ ἱστορία παρῆλθον χιλιάδες ἐτῶν . . . κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πόσα συμβεβηκότα ἐτελέσθησαν, ἅπερ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν. Γινώσκουμεν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ βιομηχανία τοῦ ἀρχαιολιθικοῦ αἰῶνος εἶχε τὰς τελειοποιήσεις τῆς. Μετὰ τοὺς χονδροειδεῖς λελαξευμένους πελέκεις, ἦλθον ἐν μεταγενεστέροις στρώμασι λίθοι λιωθέντες διὰ τῆς προστριβῆς ὡραίαν κωνοειδῆ ἀμῆν φέροντες. Φυλὴ ἀγρίων διαβιώσασα ἐν τοῖς Πυρηναίοις μετὰ τῆς ἰππελάφου, ῥινοκέρωτος ἐλάξευσε κέρα ἰππελάφου φέροντα εἰκονίσεις ζῶων, κοσμήματα, βελόνας ὁμοίας ἐκείναις, αἷς ἐχρῶντο οἱ Λάπωνες κατὰ τὸν ἀπελθόντα αἰῶνα. Οὕτω σώζεται λελαξευμένος μαμμοῦθ χαρκαθεῖς ἐπὶ πλακῶς ἐλεφαντοστοῦ, εὔρεθεις ἐν Δορδάνῃ. σκηπτρον εἰκονίζον ἐντεῦθεν μὲν δύο βονάσων κεφαλὰς, ἐκεῖθεν δὲ ἄνθρωπον μεταξὺ δύο κεφαλῶν ἰππιων καὶ ἔγχελυν. Ἡ ἐν αὐτῷ ἀνθρωπίνη μορφή στερεῖται πάσης ἐμφράσεως καὶ τὰ μέλη καίτοι εὐδιακρίτως κεχαρκαγμένα εἰσιν ἀτελέστατα. Ἐπὶ φυλλώδους τινὸς βράχου εὔρεθέντος παρὰ τῆ Βρουνικήν διακρίνονται δύο ἀνθρώπινοι κεφαλαὶ ἐπιτηδεῖας διὰ πυριτίου λίθου κεχαρκαγμένοι. Ἐπὶ ἐτέρου φυλλώδους λίθου κεχαρκαγται σκηνὴ ἔρωτος ἐν ἣ δύο ἄρρενες ἰππελάφοι μάχονται ἀλλήλοισι περὶ τῆς ἀπολάσεως παρα-

κειμένης θηλείας. Ἐκ τῆς σμικρότητος τῶν λαβίδων καὶ ἐργαλείων τῶν εὔρεθέντων ἐν ταῖς τοιαύταις οἰκήσεσι ἔκρινόν τινες περὶ τοῦ ἀναστήματος τῶν τότε κατοίκων θεωροῦσι δὲ τοὺς Λάπωνας, οἵτινες ἄγαν μικρόσωμοι εἰσιν, ὡς τοὺς τελευταίους ἀντιπροσώπους τῆς φυλῆς τῆς οἰκίσεως τὸ Γαλλικὸν καὶ Ἑλβετικὸν ἔδαφος, ἀπωθηθέντας πρὸς τὰς πολιτικὰς χώρας ὑπὸ ἰσχυροτέρων λαῶν δυτικῶθεν ἀνιόντων. Οὕτως ἡ ἄρκτος ἢ προηγηθεῖσα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς βορρᾶν περιωρίσθη εἰς τὰ πεπηγότα ὕψη τῶν Ἄλπεων καὶ Πυρηναίων, ἐνῶ πρότερον τὰ ἀρχέγονα ὄκει δάση. Παράδοσις τις παρὰ Λάπωνσι διαδεδομένη τὴν γνώμην ταύτην κρατύνει. Διηγούνται οὗτοι, ὅτι οἱ πρόγονοὶ των, ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, ἰσχυρὸν ἀπετέλουν ἔθνος, ὅπερ εἰς μεμκρυσμένας ἐκτάσεις ἔβασκε τὰ ποιμένα τῶν ἰππελάφων, ὡς γνωστὸν δ' ἡ ἰππελάφος οἰκοῦσα τὰς κατεψυγμένας χώρας, ἀδυνατεῖ νὰ βιώσῃ εἰς ἀνωτέραν θερμοκρασίαν οἷα ἡ τῆς Γαλλίας. Ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ἄλλοτε ἡ θερμοκρασία τῆς Εὐρώπης ἦν πολὺ ψυχρότερη ἢ τανῦν. Ἀτελεύτητος πάγος ἔθαπτεν ὑπὸ πυκνὸν καὶ τραχὺ κάλυμμα χιόνος ὀλόκληρον τὴν Ἑλβετίαν. Οἱ σωροὶ γρανίτου, οὗς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων εἰς ἀπόστασιν πλεον τῶν τριάντων λευγῶν παρέσυρεν, οἱ βράχοι, οὗς κατὰ τὴν διόδον τοῦ ἐκοίλου, οἱ σωροὶ λίθων καὶ γῆς ὑπὸ τῆς προστριβῆς ἀύλακωθέντες πάντα ταῦτα, ἀναμφήριστα ἔχρη τοῦ πάγου, βεβαιοῦσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. Ἡ δὲ ὁμόχρονος παρουσία τῆς ἰππελάφου μετὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀρκετὸν τεκμήριον ἐστὶ, ὅτι οἱ πρῶτοι οὗτοι ἄνθρωποι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἰσχυρῶν ψυχῶν ὄκουν ἐκεῖσε.

Πρὸς δὲ συγκρίνοντες τὰ σωζόμενα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καλλιτεχνήματα πρὸς πλεῖστα τῆς πραγματικῆς βαρβαρότητος εὐρήσωμεν παρὰ τοῖς πρώτοις καταφανῆ ὑπεροχὴν, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὰ παρὰ ταῖς ὑπερβορίους φυλαῖς, ἦτοι τοῖς Λάπωνσι, Ἑσκιμώοις, Πούτχοις κλπ. τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τεχνουργήματα.

Πάντα ταῦτα ἄγουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅπερ πολλοὶ τῆς Εὐρώπης παλαιοντολόγοι ἀπεδέχθησαν ἤδη, ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἀνήκει εἰς μίαν ἐκ τῶν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα *Μογγολοειδεῖς* ὁμοταχθεισῶν.

Ὅπως ποτ' ἀν ἡ οἱ χαράκται καὶ γλύπται τῶν μεμκρυσμένων ἐκείνων ἐποχῶν οἱ δημιουργοὶ τῆς συγχρόνου τέχνης εἰσὶ. Ὅταν δὲ διὰ τῶν χονδροειδῶν ἐκ πυριτίου λίθου ἐργαλείων ἐχάραττον ἢ ἐγλυρον τὴν μορφήν ἀνθρώπου ἢ ζῶων ἅπερ ἐνώπιον αὐτῶν εἶχον, προανέκρουον τὴν γέννησιν τῶν ἀριστουργημάτων ἅπερ ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς φαντασίας κυοφορηθέντα ἐγέννησεν ἡ σμίλη τοῦ Ἰκτινίου ἢ γλυφῆς τοῦ Φειδίου καὶ γραφῆς τοῦ Πολυγνώτου, καὶ πρὸς ἃ ὡς πρὸς θεῖα πρότυπα διαρκῶς ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα ἢ νέα τέχνη τοῦ Ῥαφαήλ, Μιχαήλ Ἀγγέλου, Κελλῶτ, Θωβόλδσεν καὶ Καννὸβζ. Α. Π. Π.

ΟΙ ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΑΕΚΑΤΗ

ΔΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ.

Ἡ κίνησις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῶν δυνάμεων ἐπὶ τῶν σωματῶν, ὅταν δὲ σῶμα τι ἀπαξ τεθῆ εἰς κίνησιν ὑπὸ τινος δυνάμεως καὶ ἀν λείψῃ ἡ δύνამις θὰ ἐξακολουθῇ τὸ σῶμα νὰ κινῆται, ἐκτός ἐὰν ὑπὸ ἐναντίας δυνάμεως καταστραφῇ καὶ ἰσοροπηθῇ ἢ πρώτη. Οὕτως ὅταν ὄρμας ὅπως πηδήσῃς, ἐὰν ἡ γῆ δὲν σὲ εἴλκε πρὸς ἑαυτὴν ἢ μικρὰ ἐκείνη δύνამις ἢ ὁποῖα ἐκίνησεν ὀλίγον τὸ σῶμα σου ὅπως πηδήσῃς θὰ ἐξηκολουθεῖ νὰ σὲ κινῇ ἀπαύστως μακρὰν τῆς γῆς ἐν τῷ κενῷ καὶ θὰ ἐφαινεσο ὡς μικρὸς ἀστὴρ ἀκολουθῶν τὴν γενικὴν κίνησιν παραπλευρῶς τῶν μεγάλων ἀστέρων.

Γελας; Αἶ; ἀλλὰ σκέφθητι ὀλίγον. Δικτὶ ἐπικρατῆσαι εἰς τὴν γῆν, ἀφοῦ ὑψώθη διὰ τοῦ πηδήματος εἰς τὸν ἀέρα. Διότι ἡ ζηλότυπος γῆ σὲ ἀνακλεῖ πρὸς ἑαυτὴν· ἐὰν δὲν σὲ ἐκάλει αὕτη, τί θὰ σὲ ἐμπόδιζε νὰ κινήθῃς; ὅταν ἔχῃς ἐν λεπτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν σου δύνασαι νὰ διαμείνῃς καθ' ὅλον τὸν βίον σου πλουσίαι, ἐὰν οὐδέποτε εὔρεθῇ ἀφορμὴ νὰ τὸ διακινήσῃς μετὰ τῆς μικρᾶς δυνάμεώς σου, δύνασαι νὰ περιέλθῃς τὸ σῶμα ἐὰν οὐδὲν καταστρέφῃ ταύτην. Δὲν ἐπρόσεξας νομίζω εἰς τὴν φράσιν τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου ἀνέγνωσας «μακρὰν τῆς γῆς ἐν τῷ κενῷ» εἶχον λόγου; ὅπως εἰσαγάγω τὸ κενὸν ἐν τοῖς λόγοις μου, διότι τὰ κινούμενα

σώματα εἰς πολὺ φιλελεήμονα· ἅμα ἀπκνήσωσιν ἕτερον σῶμα διανεμόνται μετ' αὐτοῦ τὴν δύναμιν τὴν ὁποῖαν ἡ κίνησις ἔθεσεν εἰς αὐτὰ. Ἄλλ' ἡ ἐλεημοσύνη των δὲν ὁμοιάζει μετὰ τὴν ἰδικὴν μας ἥτις εἶναι ἰδιότροπος καὶ ἀυθαίρετος· ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐλεύθερα ὅπως αἱ ψυχαὶ μας, τὰ πάντα εἰς αὐτὰ κανονίζονται διὰ σταθερῶν καὶ ἀμεταβλήτων νόμων, τοὺς ὁποῖους καλοῦσι μαθηματικούς. Οὕτω, ὅταν σῶμα τι ὠθούμενον ὑπὸ δυνάμεώς τινος, συναντᾷ μέγα σῶμα ἀκίνητον, διανέμει τὴν δύναμιν του εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ μεγάλου σώματος· ὅταν πάλιν μέγα σῶμα συναντᾷ μικρὸν σῶμα ἀκίνητον, τὰ μέρη τοῦ μεγάλου σώματος κλίνουσι συνεισφορὰν δυνάμεως ὅπως δώσωσι καὶ εἰς τὸ μικρὸν σῶμα ὅσῃν ἔχει καὶ τὸ μέγα, καὶ ἐὰν συναντήσωσι πολλὰ στερούμενα δυνάμεως, θὰ ἐξαντλήσωσιν ὅλην τὴν δύναμιν των, διανέμοντα εἰς ταῦτα.

Τὰ μόρια τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς πολὺ μικρὰ σωματίδια, τὸ δὲ σῶμα σου ὅσον μικρὸν καὶ ἀν ἦνε, εἶνε κολοσσὸς συγκρινόμενον πρὸς ταῦτα. Ἄλλ' ἐπειδὴ δικαίως τὸν ἀέρα εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ ποιῆς συνεχῆ διανομήν τῆς κινήσεώς σου, ὅσον μικρὸν καὶ ἀν εἶναι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον καταλιμπάνεις εἰς ἕκαστον τῶν μορίων ἐκείνων, θὰ σοῦ μείνῃ τόσον ὀλίγον ἐπὶ τέλος, ὡς τε θὰ παύσῃ ἡ κίνησις σου. Βλέπεις λοιπὸν δικτὶ ὑπέθεσα ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι ἐν τῷ κενῷ ὅπως κινήσαι ἀπαύστως, διότι ὅπου δὲν ὑπάρχει κενὸν εἰς σώματα ἀδρανῆ τὰ ὁποῖα πρέπει πᾶν κινούμενον σῶμα νὰ φιλοδωρῇ διὰ μέρους τῆς κινήσεώς του. Ἄλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀπλῆ ὑπόθεσις, χίμαιρα, ὅπως ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας, ἡ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι οὐδεμία δύνამις εἶναι ἰκνήν κατανοκοῦσα τὴν ἔλξιν τῆς γῆς νὰ μεταφέρῃ τὸ σῶμα ἡμῶν εἰς τὸ κενόν, ὅπου ἄλλως τε ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος οὐδὲν ἐμφυγον ἐμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Γινώσκεις τὰ πέντε πεντάλεπτα τοῦ Περίπλαιωμένου Ἰουδαίου τοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου ἐπειδὴ πάντοτε εἶχεν αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἠδύνετο ἀπαύστως νὰ τὰ διακινῇ καὶ πάντοτε νὰ τὰ ἔχῃ. Ἐὰν ὑποθέσῃς βαλάντιον περιέχον πέντε χιλιάδας πεντάλεπτα καὶ τὴν κάτοχόν του ὑποχρεωμένον ἀνὰ πᾶν βῆμα νὰ διακινῇ 5 πεντάλεπτα χω-

ρις νὰ τὰ ἀνακτᾶ, μετὰ χίλις βήματα τὸ βελάντιον θὰ ἦνε κενόν. Ὡστε τὸ βελάντιον αὐτὸ δὲν ἀξίζει ὅσον τὸ ἰσχυρὸν ἀλλ' ἀνεξάντλητον θυλάκιον τοῦ γέροντος Ἀχασβέρου. Ἄλλ' ἐὰν ὁ κἀτοχὸς τοῦ βελαντίου ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξεκίνησε καὶ εἰς ἕκαστον βήμα ἀνακλιμαίνεται πάλιν τὰ πέντε πεντάλεπτα, μετὰ χίλια βήματα θὰ ἔχη τὰς πέντε χιλιάδας πενταλέπτων· ἀλλὰ πρὸς τί ὅλη αὕτη ἢ φλυαρία διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάσθη ν' ἀναφέρω τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, ὅστις βεβηλώσας θὰ σοὶ ἐνεθύμισε τὸν *Géronta* τοῦ Ἰμμητιοῦ, τὸν πάτερ Ἀβραάμ τοῦτον περὶ τοῦ ὁποῖου τοσοῦτος λόγος ἔγεινε τὸν παρελθόντα Ἰούδιον· εἶπον ὅλα ταῦτα ὅπως δι' αὐτῶν ἐνόησας τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐλαστικὴ σφαῖρα τὴν ὁποίαν ῥίπτεις πρὸς τὰ ἄνω ἔχει ὅταν ἐπιστρέφει εἰς τὰς χεῖρας σου, τὴν αὐτὴν ταχύτητα τὴν ὁποίαν εἶχε κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν τὴν ἔριψας. Ὅσον ἡ σφαῖρα ἀνέρχεται τόσον ἀπώλυται μέρος τῆς ταχύτητός της, διὰ τοῦ ὁποῖου οὐδὲτεροὶ τὴν ἔλξιν τῆς γῆς, οὕτω βραδύτερον ἀνέρχεται ἕως ὅτου ἀπολέσῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς κινήσεως τότε πρὸς στιγμήν ἐπέρχεται ἰσορροπία μεταξὺ τῆς δυνάμεως τῆς κινήσεως τῆς σφαίρας καὶ τῆς ἔλξεως τῆς γῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἄρχεται ἡ ἔλξις κατανικῶσα τὴν κίνησιν καὶ τότε ἡ σφαῖρα κατέχευται βραδέως τὸ πρῶτον, εἶτα ταχύτερον μέχρι ὅτου φθάσῃ εἰς τὰς χεῖρας σου ἔχουσα τὴν αὐτὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ὅταν ἀνεχώρησε.

Ὅταν μεταβαίνῃς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Φάληρον οὐδὲν ἐξαιρετικὸν αἰσθάνεσαι. Καὶ ἐν τούτοις φέρεις ἐντὸς σου δύναμιν ἰκανὴν ὅπως σὲ φονεύσῃ, ἐὰν τῇ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐμφανισθῇ. Πᾶν τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ καὶ ἐπομένως καὶ σὺ, διὰ μιᾶς καὶ μόνης κινήσεως ἔλκεται, ὅσην δὲ ταχύτητα ἔχει ὁ σιδηροδρόμος· δι' ἄλλης τῆς φέρεσαι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καίτοι τοῦτο δὲν τὸ αἰσθάνεσαι διότι πᾶν ὅ,τι περιέχεται ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ κινεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς, μεθ' ἧς καὶ σὺ, ταχύτητος.

Ἐὰν δύο ἀμαξοστοιχίαι ἕρπον κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν παραπλεύρως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος ἡδύνασο νὰ πηδήσῃς ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν χωρὶς νὰ πάθῃς τι, ἐπειδὴ ἡ ταχύτης τῆς δευτέρας ἀμαξοστοιχίης οὕτω ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τῆς πρώτης εἶναι ὡς τὴν ἰδικὴν σου

Ἄλλὰ μὴ σοῦ ἐπέλθῃ ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ πηδήσῃς τοῦ σιδηροδρόμου ἐνῶ κινεῖται ὅπως κατέλθῃς πρὸς τὴν γῆν. Ἐπειδὴ ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν ἔχεις λάβει οὕτω ἐν τῷ τρέγοντι σιδηροδρόμῳ, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ σὲ φέρῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὅταν οἱ πόδες σου ἐγγίσωσι τὴν γῆν, ἡ ὁποία εἶναι ἀκίνητος θὰ ἐκρηκθῆς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὡς τεθύνασθαι νὰ κατασυντριβῇς. Ἐὰν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτῃ ἐνώπιον ἀνυπερβλήτου προσκόμματος, σὺ θὰ ἐξηκολούθῃς μόνη κινουμένη ἐπὶ τῷ κινδύνῳ νὰ κατασυντριβῇς τὸ σῶμα σου κατὰ τῶν πλευρῶν τοῦ ὀχήματος. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἀμαξίας τοῦ σιδηροδρόμου. Αἱ ὀπίσθιοι θὰ ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των καὶ οὕτω θὰ ἔβλεπες τὰς μὲν ἀνερχομένης ἐπὶ τῶν δὲ, κατασυντριβομένης καὶ σπαραζούσας τοὺς ἐπιβάτας.

Μίαν συμβουλήν, μικρὰ μου, εἶσαι προσεκτικὴ κόρη καὶ οὐδέποτε πιστεύω νὰ κἀμῃς ἰρέλλας, ἐν τούτοις καθῆκον μου νομίζω νὰ σὲ παρακλῆσω ποτὲ νὰ μὴ κατέρχῃς τοῦ σιδηροδρόμου ἢ τῆς ἀμαξίας πρὶν σταματήσῃ ἐντελῶς, διότι εἶδες πόσον κακὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοιαύτης ἀπροσύντης· ὅταν δὲ κατέρχῃς ἐπειδὴ τοῦ σώματός σου ἡ κίνησις ἦν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὅταν ἦτο ἐντὸς, πάντοτε νὰ πηδᾷς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἀνωτέρω ὅτε σοὶ εἶπον ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἀκίνητος, ἠγνόουν σχετικῶς πρὸς τὸν σιδηροδρόμον. Τώρα ὅτε καθῆσαι ἐπὶ τῆς τραπέζης σου πλησίον τῆς μητρὸς σου οὐδὲν ἐξαιρετικὸν αἰσθάνεσαι· ἐν τούτοις ὑπάρχει ἐν σοὶ δυνάμεις τις, ἣτις ἡδύνατο χιλιάκις νὰ σὲ φονεύσῃ ἐὰν ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω, ἐπραγματοποιεῖτο. Ἡ γῆ τὴν ὁποίαν θεωροῦμεν ἀκίνητον φέρεται ἐν τῇ πορείᾳ της περὶ τὸν ἥλιον μετὰ ταχύτητος 27360 λευγῶν, τῆς ταχύτητος δὲ ταύτης μετέχεις καὶ σὺ, ὅπως μετέχεις τῆς ταχύτητος τοῦ ὀχήματος μετὰ τὸ ὁποῖον πηγαίνεις εἰς τὰ Πατήσια τὸ ἑσπέρας, πᾶν δὲ τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς μετέχει τῆς ταχύτητός της. Ἐὰν ἡ Γῆ — πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ γείνη — πρὸς στιγμήν ἐσταμάτῃ, φαντάσθητι τί θὰ ἐγένετο. Καὶ σὺ καὶ ἡ οἰκία τοῦ πατρὸς σου καὶ ὁλόκληρος ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐπετούσατε ἐκ τῆς γῆς ὡς τὰ τεμάχια ἀγύρου τὰ ὅποια ὑψοὶ ὁ ἄνεμος.

Τώρα στῆθι ὁ θίξ' λάβε τὴν θέσιν τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου ὅστις κινεῖται τὰ βήματα· θὰ ἐκινήσῃς ὡς γνωστὸν ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός. Εἰς τὸ πρόσταγμα «Εὐ», θὰ ἐγείρῃς τὴν ἀριστερὰν κνήμην· τότε ἀδιόρατος ταλάντευσις μεταφέρει τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός σου ἐπὶ τῆς γομμῆς τῆς δεξιᾶς κνήμης, ἐπὶ τῷ προστάγματι «Δύο» τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος μεταφέρεται αἴφνης πρὸς τὴν ἀριστερὰν διὰ δευτέρας ταλάντευσως· τὸ σῶμα κλίνει πρὸς τὸν ἐκταθέντα ἀριστερὸν πόδα ὅστις πίπτει κατὰ γῆς καὶ οὕτω συντελεῖται ἐν βήμα· στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός τὸ σῶμα ἐγείρει τὸν δεξιὸν ὅστις συνεπιφέρει μετ' αὐτοῦ τὸ βῆμα τοῦ σώματος ἐγγίζει τὴν γῆν καὶ οὕτω ἀποτελεῖται τὸ δεύτερον βῆμα.

Τώρα πρόσεξε ὅταν ἀνέρχεται τὴν κλίμακα. Εὐθὺς ἄμα θέσῃς τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, ὁ ἕτερος ποὺς ὁ μὲνων ὀπισθεν, κάμει ὅ,τι κάμεις καὶ σὺ ὅταν μετὰ ἑτέρου ὁμηλικός σου μετράς· τὸ ἀνάστημά σου καὶ εἶσαι ἡ μικρότερη. Στηρίζεται ἐπὶ τῶν δακτύλων του, ὑψούμενος ὅσον δύναται ὅπως φθάσῃ εἰς ἰσοσταθμίαν μετὰ τοῦ ἑτέρου. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ σῶμα φέρεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐπὶ τῆς ἄνω κνήμης ἣτις ἐπὶ τέλους ἐγείρει αὐτὸ ἐντελῶς. Τότε ἀνεγείρεται καὶ ὁ δεύτερος ποὺς καὶ οὕτω διαδοχικῶς. Τώρα ἀνῆλθες τὴν κλίμακα δέον νὰ κατέλθῃς ταύτην. Ἐνταῦθα ἀνακλιμαίνεται τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἢ βαρύτης· ἀπαυτεῖται δὲ προσοχὴ ὅπως μὴ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος πέσῃ πρὸ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ὅτε ἐπέρχεται ἀνατροπή.

Τὸ τρέξιμον εἶναι ἀπλῶς σειρά διαδοχικῶν ἀλμάτων· ὥστε ἐκ τοῦ ἄλλματος δέον ν' ἀρχίσω.

Ὅταν θέλῃς νὰ πηδήσῃς *συμμαζώνεις* τοὺς πόδας σου, εἶτα αἴφνης τὸ σῶμα σου ἐκτείνεται πιέζον τὴν γῆν καὶ ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν δίδει ἐκὺτῷ σὲ ὠθεῖ ἐν τῷ ἀέρι. Ἐὰν λάθῃς ἀπὸ τὸ κομμωτήριον τῆς μητρὸς σου τεμάχιον ὅσπου φαλαίνας κύρτωσῃς αὐτὸ καὶ ἔπειτα τ' ἀφίσῃς ἀποτόμως θὰ τὸ ἴδῃς πηδῶν παρασυρόμενον ὑπὸ τῶν δύο ἄκρων τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν των. Τὸ τόξον τὸ ὁποῖον σχηματίζεις εἰς τὸ ὅσπου τῆς φαλαίνας σχηματίζεται καὶ εἰς τὴν σπονδυλικὴν ἡμῶν στήλην ὅταν πηδῶμεν, ἐπειδὴ κυρτοῦμεν τὸν κορμὸν πρὶν πηδήσωμεν, ὅστις

εὐθὺς ἄμα πηδήσωμεν ἀνακλιμαίνεται τὴν θέσιν του· ὅταν θέλωμεν νὰ πηδήσωμεν μακρότερα κινούμεθα καὶ τοὺς βραχίονας, παραγόντες οὕτω εἰς τὸ σῶμα καὶ κίνησιν, ἐπειδὴ ἡ βαρύτης ἣτις μᾶς κρατεῖ ἀκινήτους καὶ ἡ κίνησις εἰσὶ δύο ἀντίπαλοι δυνάμεις διαφιλονεικοῦσαι τὰ σώματα, ὅπου δὲ ἡ δευτέρα ἐγκαθίσταται ἡ πρώτη ἐξαρκνίζεται. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὅσοι θέλουσι νὰ πηδήσωσι μακρότερα τρέχουσι πρότερον. Ἄλλως τε τὸ τρέχειν εἶναι ἀπλῶς σειρά ἀλμάτων· διαφέρει δὲ τοῦ βραδύτατος καθότι ὁ ποὺς ὅστις ἔμεινεν ὀπισθεν ἐγείρεται πρὶν ἢ ὁ πρῶτος ἐγγίσῃ τὴν γῆν, τὸ δὲ σῶμα μένει ἀνωρούμενον ἐν τῷ ἀέρι διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τῆς κινήσεως.

Ὅταν θέλῃς δὲ νὰ τρέξῃς πολὺ καὶ νὰ μὴ καταπονηθῇς δέον νὰ τηρῇς κεκλεισμένον τὸ στόμα, νὰ ῥίπτῃς τοὺς ὤμους πρὸς τὸ ὀπίσω καὶ ὑψοῖς τοὺς ἀγκῶνας ὅπως οἱ τρέγοντες στρατιῶται, ὅπως μὴ πιέζωνται οἱ πνεύμονες, προηγηθῇ σοῦ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος καὶ κινδυνεύσῃς νὰ πέσῃς. Χάριν τῆς προφυλάξεως ταύτης καὶ οἱ βραχίονες ἡμῶν λαμβάνουσι κατὰ τὸ τρέξιμον ἀντίθετον τῶν κνημῶν διεύθυνσιν· ἦτοι ἕκαστος βραχίον φέρεται πρὸς τὰ ὀπίσω καθ' ἣν στιγμήν ἡ σύντροπος αὐτῷ κνήμη φέρεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ταχύτατον. Βλέπεις, κόρη μου, πόσας προφυλάξεις πρέπει νὰ λαμβάνῃς ὅταν τρέχῃς ὅπως μὴ πίπτῃς;

Καὶ τώρα, μικρὰ μου, ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας φυλλακίου λήγει τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ «*Ελληνισμοῦ*», ἐπιτρέψόν μοι ὅπως σοὶ ἀναθέσω τὴν φροντίδα νὰ προσφέρῃς μετὰ τῶν προσρήσεών μου καὶ τὰς θερμὰς εὐχριστίας μου πρὸς ὅλας τὰς μετὰ προσοχῆς συνοδουσίας ἡμᾶς ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τὴν περιήγησιν ταύτην, καθ' ἣν τοσαῦτα ἐμάθουμεν ὁμηλικούς σου, πρὸς ἃς εὐχομαι καλὴν ἐντάμωσιν τὴν 1 Σεπτεμβρίου, ὅτε θὰ ὁμιλήσω περὶ ἡ *λεκτρικοῦ*. Au revoir, λοιπὸν μετὰ 15 ἡμέρας.

ΑΝΘΩ

ΦΡΕΔΕΡΙΚΗ. — ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΟΗΣΙΣ.

II

Ἡ Φρεδερίκη μετέβη ὅπως ἐπὶ τινὰ χρόνον οἰκήσῃ ἐν Σρασβούργῃ παρὰ πλουσίους κυριεῖναι τῆς μητρὸς της. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη κοινω-

κικής ατμοσφαιρας ην δοκιμασία. Η νεκρά χω-
 ρική, ην ο Γοίθιος άχρι τούδε είχεν ίδει λου-
 μένην έν τῷ φωτί και ατμοσφαιρα, έν τῷ βί-
 θει ύποτρεμόντων φυλλωμάτων, σκιερῶν λειμῶ-
 νων, δικυγῶν βύχων, ένεφανίσθη αὐτῷ περι-
 εαλλομένη δια σκηρικῶν ύφασμάτων και προκε-
 λωνῶν παρὰ τινι άνακλίντρῳ. Αὐτη ύπέστη τήν
 μετατόπισιν ταύτην μετ' εὐστακτοῦς και θελ-
 κτηρίου βραστῶνης, δια τοῦ αὐτοῦ βήματος ἐπι-
 τῶν τμητῶν βελδίζουσι δι' οὐ τήν χλόην τῶν
 λειμῶνων ἐπάτει. Η αἶθουσα καλλυνομένη υπό
 τῆς άγροτικῆς καλλονῆς ταύτης πρὸς αληθῆ
 ὁμοίαζε σκηνογραφίαν. Αὐτη ἐφαίνετο οὕτω
 εἰς τὸ στοιχείον της υπό τὰ παραπετάσματα
 και δερρίδας ὅπως υπό τὰ φυλλώματα τῆς γε-
 νετήρας γῆς' αλλόμενον, ὀρχούμενον πάντοτε
 τὸ εἰδύλλιον πρὸς τήν λύσιν ἀρίχθη έν τῇ
 καμπῇ τῆς άτραποῦ ένθα ὁ νεανίας δι' ὑστάτην
 φοράν τήν νεάνιδα ἀσπάζεται, και συνεχίζει
 τήν ὁδόν, έν ᾧ μετὰ τοῦ ψευθεύτος ἔρωτος οἰ-
 μῶζουσα αὐτη πρὸς τὸν οἶκον ἐπανέρχεται. Ὁ
 γάμος ην αδύνατος' ὁ Γοίθιος ἄρτι άνεκνήρυχθη
 διδάκτωρ τοῦ δικαίου, ὁ δὲ πατήρ άνεκάλει αὐ-
 τὸν εἰς Φραγκφώρτην. Οὐδέποτε ὁ άγέρωχος
 ἐκεῖνος ἀστὸς θά ἐδέχετο ὡς νύμφην τήν θυγα-
 τέρν πτωχοῦ ἰερέως χωρίου. "Αλλως τε πᾶς
 δεσμός εθεωρεῖτο ὡς πῆδα, τὸ δικτύλιον ὡς
 ἄλυστος: υπό τοῦ ὀρητικῶν νεανίου, ετοίμου
 ὅπως ὀρμήσῃ έν τῷ βίῳ, ὡς έν ὀλυμπικῶν στα-
 δίῳ. Τὸ πνεῦμα διεκνήρυττε τὰ ἐπὶ τούτου δι-
 καιώματα αὐτοῦ, ἀπῆται δ' αὐτὸν ἐλεύθερον.
 "Ἦκουε γαυριῶντας «τοὺς ζωηροῦς, ἐκείνους ἱπ-
 πους, κεντωμένους υπό ἀοράτων πνευμάτων τὸ
 ἄρμα τῆς εἰμαρμένης ἡμῶν ἐλκόντων — ὡς
 λέγει έν τῷ κόμητι "Εγγμορτ — πᾶν ὅ,τι λεί-
 πεται, ἐστιν ἡ ἀσφαλῆς τήρησις τῶν χαλινῶν
 δια σταθερᾶς χειρὸς, ἡ ἀποστροφή τῶν τροχῶν
 ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀρι-
 στερά, έντεῦθεν ἀπὸ λίθου, ἐκείθεν ἀπὸ βρά-
 θρου' ὅποι βελδίζομεν, τίς οἶδε; μόλις άναμι-
 μνησκόμεθα πόθεν ἐκινήσκαμεν».

Η Φρεδερίκη ἠγάπη τοῦτον άνευ ὀπισθοβου-
 λίας, μηδένα ὄρκον, μηδεμίαν ὑπόσχεσιν ἀπ'
 αὐτοῦ ἀπικιτήτασα, ἐδόθη αὐτῷ καθ' ὀλοκλη-
 ρίαν. Οὐδέν παράπονον κατὰ τήν ὑπερτάτην
 στιγμήν ἐξήγαγε. Ὁ Γοίθιος, έν τοῖς ἀπομνη-
 μογεύμασιν αὐτοῦ, υπό κρυφίων βρασανζόμενος
 τύψεων, ἀποτόμως ἀφῆκεν έν τῷ σκότει τήν

διήγησιν τῆς ὑστάτης συνεντευξέως των. Δια-
 κρίνεται ἡ νεάνις ένδακρυς, ακολουθοῦσα, δια
 τῶν βλεμμάτων, ἐκ τοῦ οὐδοῦ τὸν ἐρραστὴν
 ὅστις κελπάζων ἔφρευε λαβῶν τήν καρδίαν
 της — «ὦ! ἠδύνατο αὐτη εἰπεῖν περιστρέφουσα
 ὡς ἡ Μαργαρίτα τήν ἠλακκῆτην, ἡ εἰρήνη μου
 ὤχετο, ἡ καρδία μου εἶναι βραυαλγῆς — οὐδέ-
 ποτε ἀποκίτησα ταύτην — ποτέ, ποτέ! —
 ἐκείνον μόνον άναζητῶ — ἀπὸ τοῦ παραθύρου
 ἐκείνον ζητῶ — ἐκτός τοῦ οἴκου — τὸ ὑπερή-
 φανον παράστημα — τήν εὐγενῆ στάσιν — τὸ
 μειδιάμα τοῦ στόματός του — τήν δύναμιν
 τῶν ὀφθαλμῶν — και τοὺς λόγους του — πλή-
 ρεις μαγείας — τὸ σφίγγιμον τῆς χειρὸς του —
 οἴμοι! και τὸν ἀσπασμὸν του». Φυγόντος τοῦ
 Γοίθιου ἡ Φρεδερίκη ἠσθένησε και μικροῦ δεῖν
 ἔθλανε.

Ὁ Γοίθιος μετὰ ὀκτικεῖν ταύτην ἐπανεῖδε,
 ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις αὐτη ὁμοίαζε με ἐκείνην ἡμι-
 θεοῦ διερχομένου τὸν ποταμὸν τῆς Λήθης και
 συνκντῶντος παρὰ τῇ ὄχθῃ τήν σκιάν γυναικὸς
 ἀγαπηθείσης ἐπὶ τῆς γῆς. Διερχόμενος τήν Ἄλ-
 σκτικὴν ὅπως μετὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς Κερ-
 λου Αὐγούστου τήν Ἑλβετικὴν περιέληθ, ὑστά-
 τιν ἄχρι Σεζενχαίμ ἐποιήσατο ἐκδρομὴν άνευ-
 ρεν ἐκεῖσε τήν Φρεδερίκην, τοσοῦτον περιπαθῆ,
 ὡς έν μόλις τήν χθῆς εἶχε κατκλίπει ταύτην
 ὠρικήν ἔτι ἀλλ' ὠχρὰν ὡς νεκρά' ὑπῆρχεν ἐπὶ
 τοῦ νεκροῦ ἐκείνου μετώπου πέπλος χηρείας.
 Ἐπνεῖδον αὐθις, τὸ ἔσπερας, τοὺς ἀνθῶνας
 και σκιαδάς, ὑφ' ἧς οἱ ἔρωτες αὐτῶν διέρρευ-
 σκν. Ὁ ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης περίπκτος
 οὗτος, πρὸς νεκρικὴν ὁμοίαζε συνοδίαν. Τὸ δέν-
 δρον ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὀποίου τὰ ὀνόματα αὐ-
 τῶν ἦσκν γεγραμμένα ὡς ἐπιτύμβιον, τὸ θρη-
 κνιον καλυπτόμενον ὑπὸ πόας, ἐφ' οὐ ἐκάθηντο
 κατὰ τοὺς μακροὺς ἀσπασμοὺς δὲν ἦταν ἰσάβ-
 ριθμοὶ τάφοι νεκρῶν καλύπτοντα βεμβασμοὺς
 και ψευθεύσας ἐλπίδας.

Ἰδοὺ πῶς αὐτὸς οἶτος ὁ Γοίθιος τὰς περιπα-
 θεῖς συγκινήσεις τῆς νυκτὸς ταύτης διηγεῖται
 τῇ βραωνίδι Στάιν. — «Τῇ ἔσπερα τῆς 25
 ἐποίησα ἐκδρομὴν πρὸς τὸ Σεζενχαίμ, ὅπως
 ἐπνεύρω οἰκογένειάν τινα, ἦν ἄλλοτε μεγά-
 λως εἶχον γνωρίσει και ἦτις φιλικώτατα ὑπε-
 δέχθη με. Τανῦν ὅτε εἰμι διαχυγῆς και ἠρεμος,
 ὥσπερ ὁ ἀήρ, αἰσθάνομαι πᾶσαν ἔφρασιν ὅπως
 τήν ατμόσφαιραν γαληνικίαν και ἀγαθῶν ὀν-

των άναπνεύσω. Η μικρὰ τοῦ οἴκου κόρη με
 ἠγάπησεν ἄλλοτε πλέον ἢ ὅσον ἠζίζον και
 πλέον ἢ ὅσον πολλὰ ἄλλαι, εἰς ἧς τοσαύτην
 ἀγάπην και πίστιν ἀφιέρωσα ἔδει ὅπως κατα-
 λίπω ταύτην εἰς στιγμήν, καθ' ἣν ἡ άναχώ-
 ρησίς μου μικροῦ δεῖν ἐστέρει ταύτην τῆς ζωῆς.
 Μαθοῦσα ὅτι ἤμην ἐκεῖσε, αὐτη ἔσπευσε και
 ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχιόνάς μου μετὰ τοσαύτης
 μέθης και ὀρμῆς, ὡς εἰ έν τῇ ψυχῇ μου περιεί-
 χετο ὁ οὐρανός. Καθ' ἣν στιγμήν ἀπροσδοκῆ-
 τως ἐνεφάνισθην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ἐφῆρ-
 θη μετὰ λεπτότητος και γενναιοφροσύνης το-
 σοῦτον ἐξαιρετικῆς, ὥστε ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἐκ
 μεγίστου ἐλαφρωθέντα βάρους. Δέον, ὅπως ἀπο-
 δῶσω δικαιοσύνην ταύτη, εἰπεῖν ὅτι οὐδεμίαν
 προσπάθειαν ὅπως τὸ σθεσθῆν έν ἐμοὶ αἰσθημα
 άναζωπυρήση ἐποίησε. Αὐτη διελέχθη μοι
 περὶ τῶν πόνων, οἵτινες ὑπελείφθησαν αὐτῇ ἐκ
 τῆς ἀσθενείας, ἀπέφυγον δὲ νὰ ἐγγίτω ταύτην,
 ἐκ φόβου μήπως εἰς τήν ἐλαχίστην περιπτύξιν
 αἰσθανθῶ ἄπαν τὸ ἀρχαῖον πάθος μου άναγεν-
 νώμενον. Ἐπεσκέφθημεν ἄπαντα τὰ δάση, τὸ
 μὲν μετὰ τὸ δὲ και εἰς ἄπαντα ἐκαθέσθημεν.
 Ἦν τοῦτο τοσοῦτον ἠδονικόν! Ἦν ὠραία πκν-
 σέληνος, δὲν ἔπαυον δὲ ἐρωτῶν ταύτην περὶ
 πάντων. . . . Διελέχθημεν περὶ μυρίων ἱστο-
 ρημάτων τῆς εὐδχίμονος ἐκείνης ἐποχῆς' και
 εἶδον ὅτι ἡ άνάμνησίς μου ἦν τοσοῦτον πα-
 ροῦσα μετὰ αὐτῶν, ὡς εἰ μόλις ἀπὸ εἴ μηνῶν
 κατέλιπον αὐτούς. Οἱ γονεῖς ἐφῆρθησαν ἀξια-
 γάστως. Εὔρον ἐμὲ αὐθις νέον γενόμενον. Διῆλ-
 θον τήν νύκτα έν Σεζενχαίμ, ἀπῆλθον δὲ τήν
 ἐπιούσκα, φίλα πρόσωπα ὀπισθῆν μου κατκλιμ-
 πάνων, και χαίρων διότι ἠδυνάμην τοῦ λοιποῦ
 μετὰ χαρᾶς άναμνησθεσθαι τῆς μικρᾶς ἐκεί-
 νης γωνίας τοῦ κόσμου και έν εἰρήνῃ πρὸς τὰς
 φιλιωθείσας ψυχὰς διαβιοῦσιν».

Η Φρεδερίκη οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ νυμφευθῇ.
 «Η ἀγαπηθείσα ὑπὸ τοῦ Γοίθιου, ἐπανελάμ-
 θανε πολλάκις, οὐδενὶ ἐτέρῳ δύναται ν' ἀνή-
 κη» — ὁ βίος ταύτης πτωχὸς και ταπεινός,
 ἐπὶ μακρὸν παραταθείς ἦν ἀπαρηγόρητος λύπη.
 Αὐτη ἔθλανε πιστῇ τῷ μεγάλῳ ἔρωτι αὐτῆς.

Και ὁ Γοίθιος οὐδαμῶς ἐπελάθετο ταύτης.
 Τὸ μύρον τοῦ ὠχρανθέντος ἐκείνου κρίνου διέ-
 μεινε ἀποτετυπωμένον έν τῇ ψυχῇ του. Ἐνε-
 στάλαξε μέρος τῆς ἀθωότητός της και περιπα-
 θείας εἰς τὰ ἀγνότερα τῶν δημοικρημάτων

του. Ἐσπῆραξε τήν καρδίαν τῆς Φρεδερίκης,
 ἀλλὰ δια τῶν τεμαχίων τῆς συντριβείσης ταύ-
 της καρδίας ἐγέννησε τήν Κλαίρην, Ὀττιλίαν,
 Μαργαρίταν, ἔθρεψε τὰς κόρας ταύτας τῆς φαν-
 τασίας του ἐκ τῆς ὑπάρξεως και τῶν δακρύων
 τῆς ἐγκαταλειφθείσης ἐρωμένης.

«Ἐλα πουλί νὰ φᾶς και σὺ ἀπ' ἀνδρειωμένου πλάτη»
 λέγει ὁ κλέφτης ἑλληνικοῦ ἄσματος εἰς τὸν
 βιβρώσκοντα αὐτὸν ἀετὸν

«νὰ κᾶνης πῆχυ τὸ πτερό και ἴθαμὶ τὸ νύχι».
 ένταῦθα ἡ περιστέρα ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀε-
 τὸν πόσον δὲ ἡ κωκερικὴ ἐκείνη στοναχῇ συγ-
 κινητικώτερα καθίσταται ἐξερχομένη τῆς ἀσθε-
 νοῦς αὐτοῦ φωνῆς ¹

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ²

Εἰσερχόμενοι εἰς τὸ θέατρον ἐμφανέστατα
 τήν κατὰπτωσιν και παντελῆ ἄγνοιαν τῶν κα-
 νόνων τῆς τέχνης διακρίνομεν. Ὁ ἠθοποιὸς έν
 οὐδεμιᾷ σχολῇ οὐδ' αὐτὴν τήν ἀπαγγελίαν, τὸ
 πρῶτιστον πάντων, οὔτε τὰς στάσεις, τήν ἐκ-
 φρασιν τῶν αἰσθημάτων, τὸ ἔρρυθμον τῶν κινή-
 σεων ἢ διαφόρους τρόπους τῆς χρήσεως τῆς φω-
 νῆς και φυσικῶν αὐτοῦ πλεονεκτημάτων ἢ συγ-
 καλύψεως τῶν ἐλαττωμάτων διδάχθεις, αὐτο-
 δίδακτος κατατάσσεται έν ἐνὶ τῶν θιάσων και
 μετὰ μῆνας τινὰς — ἐνίοτε ἡμέρας — ἐθίσεως
 καταγράφεται έν τῷ ἀριθμῷ τῶν προσώπων,
 δυνάμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀνόδου
 του ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρωταγωνιστοῦ πρόσωπον
 νὰ καθέξῃ. Ἐκ δὲ τῆς ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς προ-
 σωπικοῦ, ἀναγκαζόμενος ὅπως καθ' ἐκάστην
 διάφορον παίζῃ πρόσωπον εἰς μεγίστην τίθεται
 ἀμνηχανίαν μὴ ἔχων και τὸν ἀπικιτούμενον χρό-
 νον ὅπως ἐμβαθύνῃ περὶ τήν σπουδὴν τῆς ψυ-
 χῆς τοῦ δράματος, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐμ-
 πνεύσῃ τῷ ἀκροατῇ τήν συνκίσθησιν τῶν έν
 αὐτῷ ἐσπαρμένων ἰδεῶν, διδασκῶν και φιλοσο-
 φικῶν ἢ κοινωνικῶν δογμάτων. Οὕτω βλέπομεν

¹ Η ἄνω πραγματεία ἐλήφθη ἐκ τῶν «Les femmes de
 goethe τοῦ ἄρτι μεταστάντος ἐποποιῦ Paul de Saint
 Victor.

² Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν σήμερον περικοπήν ἐκ-
 τενοῦς πραγματείας ἀπὸ καιροῦ δοθείσης ἡμῖν λυπού-
 μεθα δὲ, ὅτι ἔνεκεν ἐλλείψεως χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ
 καταχωρίσωμεν ταύτην ὀλόκληρον. Σ. Σ. Ε.

ψυχρῶς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐνδείξεως τοῦ πλήθους παρεργουμένου· τὰς ὑψίστας διδασκὰς, τὰς τελειοτέρους συνθέσεις, ἐνῶ ἀλλαχοῦ ὁ ἀκροατὴς πάντοτε σώφρων καὶ πρὸς τὸ διδασκόμενον ἔργον ἀπασπν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἔχων ἐστραμμένην αἰσθάνεται εὐγενῆ καὶ ἀόριστον ὑπερφηανίαν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῆς ἀρετῆς καὶ διὰ τῆς σιγῆς θαυμασμοῦ καὶ συστολῆς δαίκνυσιν ὅτι εἰρίσκεται ἐν τῷ ναῷ ἀγνώστου θεοῦ, φροντίζων ὅπως κατ' εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ προτύπου, ὅπερ ἐπὶ τῆς σκηνῆς βλέπει, διαπλάσῃ ἑαυτὸν, ἐξαγνίζων τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἀνυψῶν τὴν διάνοιν καὶ καρδίαν μέχρι τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου βωμοῦ, εἰς ὃν τὰ πάντα προσφέρονται τῇ ἀρετῇ καὶ ἀρμονίᾳ. Ἀλλὰ πρὸ ἡμῶν ὁ λαὸς μένει ἄφωνος ἐπειδὴ ὁ ἠθοποιὸς ἐλάχιστα ἢ οὐδόλως συναισθάνεται τὴν ἀξίαν τοῦ προσώπου ὅπερ ἀνακρυστᾷ, τὸ μὲν ἐπειδὴ ἡ ἐκλογή τῶν διδασκωμένων ἔργων τελευτεῦται μεταξύ δρχμάτων τῶν ἀρίστων δρχματοποιῶν τῆς Εὐρώπης, ὅπερ οἱ μεταφρασταί, ἀτελῶς ἢ μηδὲλως κατανοήσαντες τὸ πνεῦμα αὐτῶν, κακῶς — ἵνα μὴ τι ἄλλο εἶπω — μεταγλώττισαν, ἢ ἔργων ἀσήμεων ξένων ἢ καὶ Ἑλληνῶν, ὑπήκοντες εἰς φιλικὰ συστάσεις ἢ ἰδιοτρόπους κλίσεις· τὸ δὲ διότι αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἠθοποιοὶ στεροῦνται τῆς πρεπούσης παιδείσεως καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Ἄλλως τε πῶς εἶναι δυνατὸν ἂν ἀναπτυχθῶσι πρὸ ἡμῶν οἱ θεατρικοὶ χαρακτήρες καὶ τελειοποιηθῶσιν, ὅταν ὁ θεατρῶνης οὐδόλως κωλύεται εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον καὶ ἐπιβλήῃ ὅπως τὴν μὲν παραστήσῃ τὸ πρόσωπον πιστῆς ἐρωμένης, τὴν δὲ ἀγνῆς παρθένου ἀγνωσῆς, τὰ τοῦ βίου, τὴν ἑτέραν πρόσωπον φιλοσόφου μητρὸς καὶ τὴν ἐπομένην φύλης καὶ ἐξώλους μοιχαλίδος, καὶ ὅταν ἀπονέμει τὸ πρόσωπον παρθένου εἰς γεγενηκυῖαν χονδροθηποιοῦν καὶ ἐκεῖνο γραικῆς βραδύουρου καὶ ἀφύλου εἰς δεκαπεντακέτιδα κόρη; Ἐπὶ τοιαύτας περιστάσεις πῶς ὁ ἠθοποιὸς ἐγκαλοπούμενος τὸ πρόσωπον¹ ὅπερ παρὶς καὶ ἐγκύπτων ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξελίξῃ ἐνώπιον τοῦ πλήθους ἀπὸ τῶν τὰς διαθέσεις, ὁρμῆς, ιδέας, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ πιστῆς εἰκόνας τῆς φύσεως τοῦ προσώπου ὅπερ ἀνέλκεν,

¹ Ὁ Σχολιαστὴ μόνον ἐν πρόσωπον ἔπαιξε τελείως τὸ τοῦ Φάσματος ἐν τῷ Ἄμλετ.

ὡσπερ ὁ ἐν Ἀμερικῇ παριστῶν τοῦ προσώπου τοῦ κακούργου, ὅστις τόσην ἀπέχθη καὶ πρὸς τὸ εἰδεχθῆς τοῦ ἐγκλήματος τῷ πλήθει ἐνοπνεύσε διὰ τῆς ἐντελοῦς ἀφομοιώσεως αὐτοῦ τὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἰκόνιζεν, ὥστε εἰς τὴν ἀκροατῶν ἐπιροβόλησε κατ' αὐτοῦ τοῦ ἠθοποιῦ.

Συντείνει ὁμῶς εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ διδασκωμένου ἔργου καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐν αὐτῷ διδασκῶν καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀκροατοῦ καὶ ἠθικῆ αὐτοῦ κατάστασις, ὅπερ ζηλοῦται τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν δέον μὲ βλέμμα ἄλλο ἐπιβλέπη τὰ παριστανόμενα ἔργα ὅπως πᾶσαν ὀρθὴν ιδέαν ἐπιδοκιμαζέη καὶ πᾶσαν ἠθικῆς ἢ ἠθικῆς, ἐθνικῶν ἐθίμων ἢ τῶν καθ' ἑαυτὸν αὐτοῦ ἔστω καὶ ἀπλήν νύξιν παραγυροῦν ἀποκρούη καὶ ἀπορρίπτῃ, ὡσπερ ποτὲ οἱ ἑλληνικοὶ οἵτινες διδασκωμένοι ἀπὸ σκηνῆς δράματος τοῦ Εὐριπίδου καὶ προσώπου τινος ἀναπτυσσόμενοι, ὅτι ὁ πλοῦτος τὸ βέλτιστον τῶν ἐν αἰσθητικῇ ἀγαθῶν ἐστὶ, οἵτινες τὸ θέλητρον ὑποστρεφῶν πᾶν ἄλλο, τοσοῦτον ἐθορυβήθησαν ὥστε ἀπεδίωξαν μετ' ἀποδοκιμασιῶν τὸν ἠθοποιὸν ἐκ τῆς σκηνῆς καὶ ὑπεχρέωσαν τὸν μέγαν ποιητὴν ὅπως αὐτὸς οὗτος ἀνελθὼν ἐπ' αὐτῆς δώσει λόγον περὶ τῆς ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τοσοῦτον τολμηρῶς παρενθεθείσης ἀνιθικῆς ἔκθεσις. Τὸ πλῆθος τότε διχηνώσκον τοὺς χαρακτήρας καὶ ἐμβασθινον περὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἠθῶν καὶ πράξεων αὐτῶν, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ποιῇ σύγκρισιν τῶν ἐν τῷ δρχματι ἱστορουμένων ἐποχῶν καὶ προσώπων καὶ τῶν συγχρόνων αὐτῶν καὶ εἰς τὰ μεγάλα κοινωνικὰ προβλήματα συμπεράσμηται. Οὕτως ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν δρχματος τινος τοῦ Αἰσχύλου, ἐν ᾧ ὑμνεῖτο ὁ Ἀμικκίος διὰ τοῦ στίχου

Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θεῖος

(Αἰσχ. Ἐπ. 596)

τὸ πλῆθος σύσσωμον ἔστρεψε τὰ βλέμματά πρὸς τὸν Ἀριστείδην κατανοοῦν ὅτι εἰς ἐκεῖνον μόνον τοιοῦτος ἔπαινος ἀρμοῖε. Ἀλλὰ τότε τὸ θέατρον μὴ θεωρούμενον εἶδος πολυτελείας, οὐδ' ἀπλοῦν τῶν πλουσίων προνόμιον, ἀλλ' ὡς προσίτον τοῖς πᾶσι ἦν σχολεῖον, ἐν ᾧ ὁ λαὸς ἐδιδάσκετο τὰς μεγάλας προγονικὰς ἀρετὰς, καὶ διὰ τῆς ἀποθεώσεως αὐτῶν παρωματῶν ἐπιμίμησιν καὶ προσεπάθει ὅπως ἀφομοιωθῇ πρὸς τὰ θαυμαστά ἐκεῖνα πρότυπα, τοὺς ἐξαίσιους